

## Az árva legendája

Meghalt az édesanyja. A mostohája meg  
Gyűlölettel tekint rá, szavát sem érti meg...  
Ha elmereng a multon könnyfátyolos szeme:  
Már vád a mostohának, — lázongás ellen!

Az új asszony a házat új dallal tölti be,  
Azalatt szegény árva gondol a — régre.  
Neki az ősi házban ez új kedv rut, ledér...  
Neki itt csak a multak száz, szent emléke él.

A mostohának is van gyermeke, durva, vad,  
Üti-veri az árvát, ennek minden szabad.  
Az árvának panaszra, sirásra sincs joga,  
Ostort emel rá érte a gonosz mostoha.

— Szegény kis árva titkon, ha az alkony leszáll:  
Buját, baját elsirni a temetőbe jár.  
Ott anyja sírján Isten csodát teszen vele:  
Bübájos, édes álmot bocsát szivére le!

Bübájos, édes álmot, hittel-teli csodát,  
Hogy tul temetőn, síron, — minden halálon át:  
Él, él az édesanyja, majd egyszer fölkel — és  
Jaj lesz a mostohára ez a fölébredés!

Szabolcska Mihály.

## Az Alcázar vértanuja

Alcázar-ról eddig csak azt tudtuk, hogy a spanyol polgárháború egyik legvéresebb és legembertelenebb harcainak színhelye, ahol a gyermekkoron még alig túl levő fiatal katonák, akiknek még a játékon és a sporton lehetne az eszük, harcoltak a vörös pokol elszabadult furiái ellen, de úgy, mint a legelszántabbak, a legvitézesebbek, akikről csak tud a történelem, 70 rettenetes napon és éjszakán át. Tudtuk, hogy itt nők is harcoltak: ifjú menyasszonyok és hőslakú anyák, mint ha csak Alcázarra lett volna bízva a nemzeti, a férfi- és női becsület minden megtámadott értéke s a keresztény Spanyolország védelme. Ezt tudtuk eddig Alcázarról csupán, de máris úgy emlegetjük, mint a szigetvári vagy egri hősokeket és hősokeket kell emlegetnie minden becsületes magyarnak.

Hetekig irtak róluk, beszéltek róluk mindenhol a világon, egyet azonban csak később tudtunk meg: azt, hogy Alcázar védőinek nagy része mélyen vallásos kongreganista